BRUNO HENRIQUEZ

CHEF DE GLUME

Traducerea: Nicu GECSE
(publicată în Jurnalul SF Nr. 2/1992)

Editura electronică Equinox
2011

Îşi începu relatarea cu un râs numărul 3, tipic pentru un glumeț de clasă A, iar femeia îi răspunse cu un surâs cochet — numărul 1, foarte feminin şi la modă, şi-i întinse paharul cu băutură.

— Ei, binezise el râzând şi mângâindu-i picioarele — îți voi povesti tot ce-am făcut de când nu ne-am văzut şi ai să râzi şi tu ca un glumeț de clasă A, numai imaginându-ți ce mutre au făcut polițiştii intertemporali...

Întâi m-am dus în 1954 şi, să vezi distracție! — spuse el, aproape înecându-se cu o duşcă. Imaginează-ți că am apărut în Franța, la jumătatea lui iulie şi că m-am dat drept o ființă extraterestră. Să-i fi văzut ce fețe au făcut la developarea fotografiilor... Dar mai bine să-ți povestesc totul de la început... Am pătruns cu o farfurie zburătoare în zona unei baze militare franceze, le-am anihilat armele şi le-am arătat scrisoarea de acreditare de pe o altă planetă care, chipurile, cunoaşte, bine Terra. Au făcut fotografii, mi-au înregistrat vocea, m-au convins să semnez cu ei un tratat de colaborare şi discreție, pentru că nici ei, nici eu — nu doream ca restul lumii să ştie de existența mea. Însă am folosit generatorul de interferențe pentru a le distruge înregistrările şi un flux gamma pentru a le voala filmele foto. Mai mult chiar, am recurs şi la o cerneală cu acțiune dezintegratoare şi cred că le-am distrus cam jumătate din arhive... Apoi, le-am lăsat, ca amintire, o monstră de markuzit, aliaj inventat, după cum ştii, cu 300 de ani mai târziu.

Dacă i-ai fi văzut cum se chinuiau să analizeze mostra, hohoti molipsitor bărbatul, apoi continuă pe acelaşi ton zeflemitor: n-au reuşit să afle nimic şi până în secolul al XXIII-lea nu-şi vor da seama ce este. Chicoti, din nou, în timp ce mângâia tandru femeia. Aceasta îl asculta atentă şi-l ciufulea grațios cu mâna dreaptă.

— Pe urmă am furat Poliției Intertemporale un robot, copia mea perfectă, aşa cum are fiecare om din lumea bună... Se diferențiează de original doar prin temperatura cefei care este mereu de 4°C... Aăă... L-am luat cu mine in Egiptul Antic, unde am trecut drept un trimis al Soarelui... Am fost chiar faraon pentru o vreme şi i-am pus să construiască o piramidă în care le-am lăsat robotul. O mică farsă pentru arheologi — râse el scurt şi, luându-şi o mutră întrebătoare, îi spuse confidențial femeii:

— Ştii ce-am făcut pe urmă?

— Nu, răspunse ea sărutându-l.

— Să vezi — zise el, arătându-se gata de a povesti altă aventură — am fost undeva în Oceanul Atlantic, în 1967, când se încerca un nou tip de submarin atomic. Le-am apărut drept un naufragiat, m-au recuperat şi i-am convins să mă lase la bord cât timp îndeplineau misiunea pentru care veniseră până acolo. La coborârea submersibilului, am oprit reacția motorului atomic, aşa că au fost nevoiți să pună în funcțiune o sursă auxiliară de energie... Dar când au privit cadranele, radarele şi celelalte instrumente nu ştiau ce să mai creadă. Ştii de ce?

Ea negă, dând uşor din cap.

— Nu? Nici ei. Ha,ha,ha, haa — hohoti el cu râsul cinic numărul 5, care răsună ca şi când ar fi fost un glumeț de tip B — cum ar fi putut să înțeleagă ceva, dacă eu le pusesem submarinul pe o orbită circumterestră. Dar, ghinion! Ne-a lovit un asteroid, impactul a fost îngrozitor, au murit cu toții... dacă i-ai fi văzut ce comic

pocneau ca nişte broaşte râioase... ha, ha, ha, he, he, he... Mai puţin eu, care eram deja într-o sferă energetică. Apoi am lăsat submarinul pe fundul mării pentru a fi strivit de presiune. În timp ce coboram am auzit şuieratul maşinii Poliţiei Intertemporale, de aceea am plecat de acolo şi-am venit aici, la tine, ca să mă distrez... hm, altfel.

Tresări auzind două zgomote suprapuse care umpleau încăperea. Unul era un şuierat cunoscut. Ceafa rece, de robot, a soţiei îl ajută să înţeleagă că al doilea sunet ce se auzea era râsul ironic numărul 2 al poliţiştilor intertemporali.

- sfârşit -